

Nr 35.

Av herr **Adolfsson m. fl.**, *angående nedbringande av avgifterna för nyinstallation av telefonapparater.*

I och med beslutet av december 1947 ha sedan tiden för krigsutbrottet installationsavgifterna för telefonapparat höjts från 20 till 200 kronor. Motiveringen för dessa anmärkningsvärda avgiftshöjningar har varit, att åtgärder för att dämpa efterfrågan ansetts nödvändiga. En sådan avgiftspolitik, med brist på installations- och kabelmaterial som motivering, innebär emellertid, att telefoninnehav monopoliseras för de ekonomiskt väl-situerades räkning. Söker man motverka köplusten genom att höja en viss varas pris, blir ju nämligen konsekvensen den, att varan utan ekonomiska hinder blir åtkomlig för de mera kapitalstarka medborgarna, medan den blir svåråtkomlig eller omöjlig att erhålla för de fattigare. En sådan metod att begränsa efterfrågan kan icke godtagas.

Vid 1945 års riksdag föreslog undertecknad m. fl. i motion II: 355, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om åtgärder i syfte att nedbringa avgiften för nyinstallation av telefonapparater till 20 kronor. Andra kammarens tredje tillfälliga utskott, som behandlade motionen, underströk i sitt utlåtande, att den berörda avgiften var betungande, men yrkade dock avslag på motionen. Utskottets talesman förklarade i kammardebatten som skäl för avslagsyrkandet, att det icke kunde finnas skäl att igångsätta en utredning vid en tidpunkt, då »vi kunna hoppas att inom relativt kort tid få tillbaka våra låga telefonavgifter». Riksdagen avtog motionen. Av ett svar på en interpellation av undertecknad (Adolfsson) höstriksdagen 1946 framgick emellertid, att utskottets talesman alltför optimistiskt bedömt tidpunkten för avgifternas återförande till den gamla nivån. Av detta interpellationssvar framgick nämligen, att regeringen fortfarande icke hade för avsikt att nedbringa denna avgift.

Undertecknade finna det vara ett självklart rättfärdighetskrav att, om möjligheter icke anses föreligga att genom olika slag av åtgärder tillgodose behovet av installations- och kabelmaterial för telefon, använda en annan form för restriktioner än att göra varan telefonen oåtkomlig för vissa skikt av befolkningen och privilegiera andra skikt.

Om tillgången på material icke svarar mot efterfrågan kunde installation av telefonapparat till exempel ske i den ordning vederbörande abonnent anmält sig och avgiften sänkas till en med hänsyn till telegrafverkets drifts-ekonomiska förhållanden lämplig nivå. Om kön av väntande genom en

sådan åtgärd skulle komma att ytterligare växa, så vore detta dock en relativt ringa olägenhet i förhållande till nuvarande ordning, då vissa kategorier av befolkningen utestängas från möjligheten att anmäla sig. Genom ett dylikt arrangemang skulle allmänheten få visshet om att denna vara skulle fördelas rättvist åtminstone såtillvida, att leveranserna skedde i tur och ordning. Nu tillämpade system innebär däremot, att en ekonomiskt väl-situerad mycket väl kan skaffa sig till och med en telefon, som han icke är i mera trängande behov av, medan en fattig blir av ekonomiska skäl förhindrad att skaffa sig en telefon även om behovet därav är trängande.

Sedan installationsavgifterna höjts med ytterligare 100 kronor, synes det lämpligt, att riksdagen beredes tillfälle att åter pröva denna fråga.

Med stöd av det anförda föreslås,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om åtgärder i syfte, dels att så snart ske kan beslutet om höjningen av avgifterna för installation av telefonapparat från 100 till 200 kronor upphäves, dels att även de tidigare avgiftshöjningarna snarast möjligt avskaffas i den utsträckning, som med hänsyn till penningvärdet och telegrafverkets driftsekonomiska förhållanden anses lämpligt.

Stockholm i januari 1948.

Gunnar Adolfsson.

Axel Nordström.

S. Rönn-Christiansson.

K. Senander.
